

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **A. Z.**, zastoupen Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 10, Moskevská 532/60, proti žalované: **Pražská energetika Holding, a.s.**, se sídlem v Praze 10, Na Hroudě 1492, IČO: 264 28 059, zastoupena Mgr. Peterem Zemanem, advokátem se sídlem v Praze 1, Karlovo nám. 671/24, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2015 o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 8. 2015, eventuálně o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení o této žádosti,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 10.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované Mgr. Petra Zemana, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce požádal podáním ze dne 28. 8. 2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), žalovanou o poskytnutí těchto informací: 1) výše měsíčních odměn členů dozorčí rady a představenstva žalované, 2) výše mimořádných odměn (např. z tantiém) členů dozorčí rady a představenstva žalované za roky 2012-2014, 3) výše měsíčních odměn členů dozorčích rad a představenstev v jednotlivých akciových společnostech, které žalovaná přímo či nepřímo ovládá skrze dceřinou obchodní společnost

(tedy např. Pražská energetika, a.s., PREdistribuce, a.s. atd.), 4) výše mimořádných odměn členů dozorčích rad a představenstev těchto akciových společností za roky 2012-2014.

Žalovaná na žádost žádným způsobem neodpověděla, proto žalobce podáním ze dne 23. 9. 2015 dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ uplatnil stížnost na vyřizování žádosti o informace.

Dopisem ze dne 25. 9. 2015 předseda představenstva žalované sdělil žalobci, že o odměňování členů orgánů společnosti rozhodují příslušné orgány v souladu s právními předpisy a stanovami. Společnost plní svou zákonnou povinnost zveřejňovat a ukládat příslušné údaje a dokumenty, proto jsou žalobcem požadované informace veřejně dostupné. Žalovaná dále podotkla, že žalobce je členem zastupitelstva hl. m. Prahy, jež se přímo účastní rozhodování na valných hromadách žalované a disponuje veškerými relevantními informacemi. K vztahu žalované k Pražské energetice, a.s. předseda představenstva uvedl, že žalovaná je jedním z jejích akcionářů a svá práva vykonává výhradně na valných hromadách. Prodlevu s odpovědí na žalobcovu žádost vysvětlil tak, že musela být projednána na zasedání představenstva, jehož termín konání vycházel z potřeb a časových možností na přípravu ostatní projednávané agendy.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dopis ze dne 25. 9. 2015 je třeba považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť informace o veřejné dostupnosti požadovaných informací se nezakládá na pravdě. Žalobce si uvědomuje, že formálně nevyčerpal opravné prostředky, v tomto případě by však bylo nepřiměřené na tomto požadavku trvat, neboť by o odvolání musel rozhodovat ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Žalobce zdůraznil, že soukromoprávní povahy žalované společnosti ji nikterak nevylučuje z působnosti InfZ, neboť se jedná o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Významnou majetkovou účast v žalované má totiž hl. m. Praha, vlastník 51 % základního kapitálu. V této souvislosti žalobce citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž skutečnost, že obec může zakládat pro výkon samostatné působnosti právnické osoby, vede k závěru, že i tyto osoby musejí podléhat režimu InfZ. Totéž přitom musejí platit i pro všechny společnosti v holdingu, který veřejná instituce řídí, jinak by pojem veřejná instituce nemusel vůbec existovat.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil žalované poskytnout všechny požadované informace. Pro případ, že by soud nepovažoval napadený dopis za rozhodnutí v materiálním smyslu, žalobce navrhl, aby soud uložil žalované povinnost vyřídit žádost o poskytnutí informací.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se nepovažuje za veřejnou instituci ve smyslu InfZ, neboť nesplňuje ani jedno z pěti kritérií vytyčených judikaturou. Žalovaná byla založena úkonem soukromého práva - zakladatelskou smlouvou několika akcionářů jednajících

v

mezích

soukromého práva bez využití moci práva veřejného; založení veřejné instituce musí naproti tomu vycházet z vrchnostenského postavení státu či obce. K založení navíc nedošlo výlučně v důsledku rozhodnutí územního samosprávného celku, nýbrž tří akcionářů, z nichž dva byli soukromé společnosti. V současnosti má sice obec ve společnosti formální

většinu 51 %, avšak k volbě členů veškerých orgánů je třeba 100 % hlasů, obec tudíž není výlučnou ovládající osobou a nemůže prosazovat svou vůli bez ohledu na druhého akcionáře. Z faktického hlediska je přitom toto kritérium dle názoru žalované nejdůležitější. Dohled obce nad žalovanou v tomto případě zcela schází, neboť žalovaná je obchodní korporace a členové dozorčí rady provádějí kontrolu sami za sebe, nikoli za akcionáře, který jej do funkce navrhl či zvolil. Splněno není ani kritérium veřejného účelu, neboť předmět podnikání žalované je čistě soukromoprávní, a v tomto se liší i od strategicky významné společnosti ČEZ.

Pro případ, že by soud snad dospěl k odlišnému závěru ohledně právě popsaných hledisek veřejné instituce, žalovaná uvedla, že nejsou splněny ani další podmínky pro vyhovění žalobě. Informace požadované žalobcem byly totiž již dříve zveřejněny, a tato skutečnost byla žalobci v souladu s § 6 InfZ sdělena. Poskytnutím těchto informací by navíc žalovaná zvýhodnila jednoho z akcionářů, hl. m. Prahu. InfZ se ostatně dle § 2 odst. 3 tohoto zákona na poskytování těchto informací vůbec nevztahuje, neboť jejich zpřístupňování je upravováno příslušnými předpisy korporátního práva. Poskytnout je nelze ani s ohledem na § 2 odst. 4 InfZ, jelikož by shromáždění všech požadovaných informací fakticky znamenalo vytváření nových informací. Předání informací o celkových příjmech členů jednotlivých orgánů společnosti (nejen těch navržených hl. m. Prahou) za určité období by dále bylo z hlediska testu proporcionality nepřipustným zásahem do práva na ochranu soukromí těchto osob. Všechny uvedené argumenty pak musejí tím spíše platit o členech orgánů společností, v nichž je žalovaná toliko jedním z akcionářů. Zejména je nutné brát v potaz, že by takovým postupem byl v konečném důsledku naprosto bezdůvodně poškozován druhý akcionář žalované, který není veřejnoprávním subjektem, ale podnikatelem.

Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl a přiznal žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobce v replice zopakoval, že žalovaná je veřejnou institucí, neboť je ovládána hl. m. Prahou. Založena sice byla soukromoprávní zakladatelskou smlouvou, avšak té muselo předcházet rozhodnutí zastupitelstva, což je jednoznačně veřejnoprávní akt. Pokud jde o volbu členů orgánů společnosti, dle uzavřené akcionářské smlouvy je polovina členů volena na návrh hl. m. Prahy, a právě z těchto členů jsou také voleni předsedové obou orgánů. Nepochybné je taktéž splnění kritéria veřejnoprávního dohledu nad žalovanou. Za ryze veřejný považuje žalobce účel žalované, která sice nevyvíjí žádnou podnikatelskou činnost, avšak ovládá společnost Pražská energetika, jejíž účel je z podstatné části shodný jako u společnosti ČEZ, která za veřejnou instituci dle judikatury považována je. K účelu žalované žalobce dále podotkl, že u společností založených i jen částečně územním samosprávním celkem je toto kritérium vždy splněno, neboť u nich nepřipadá v úvahu jiný než veřejný účel založení.

Při jednání konaném dne 9. 6. 2016 setrvali oba účastníci řízení na svých tvrzeních i procesních návrzích.

Městský soud v Praze uvážil o věci následovně.

Obecně platí, že se soud musí v první řadě zabývat tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Žalobce koncipoval žalobní petit eventuálně v tom smyslu, že pokud by soud dospěl k závěru, že dopis žalované ze dne 25. 9. 2015 není rozhodnutí v materiálním smyslu, navrhl, aby soud uložil žalované povinnost o jeho žádosti rozhodnout. Zároveň sám žalobce uznal, že po formální stránce nevyčerpal všechny opravné prostředky.

Všem těmto otázkám však předchází posouzení, zda jsou v případě žalované splněny znaky veřejné instituce dle § 2 odst. 1 InfZ, tedy zda je žalovaná povinným subjektem ve smyslu InfZ. Pokud by odpověď byla záporná, bylo by nadbytečné zabývat se shora předestřenými otázkami týkajícími se podmínek řízení.

Vymezením pojmu „veřejná instituce“ se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007, kde judikoval: *„Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak dle přesvědčení Ústavního soudu nejen a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.“* S těmito hledisky se posléze ztotožnil i Nejvyšší správní soud. Vypočtené znaky je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a veřejnou institucí je ten subjekt, u nějž znaky typické pro veřejnou instituci převažují (usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1705/13 ze dne 14. 8. 2014).

Pokud jde o způsob vzniku a osobu zřizovatele resp. zakladatele, žalovaná jakožto akciová společnost nebyla zřízena zákonem či jiným veřejnoprávním aktem, nýbrž čistě soukromoprávním jednáním dle tehdy platného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Ačkoli se nejedná o postup pro veřejnoprávní instituce typický, není sám o sobě na překážku tomu, aby akciová společnost byla za veřejnou instituci považována. Společnost byla založena třemi společníky, z nichž jedním bylo hl. m. Praha, jež upsalu 51 % základního kapitálu, zbylými zakladateli byly soukromé společnosti; vznik žalované byl však výsledkem společné vůle všech těchto tří subjektů. Jednalo se tedy o soukromoprávní způsob založení, v němž převažující, avšak nikoli dominantní roli sehrál územní samosprávný celek.

Způsob vzniku orgánů společnosti je upraven zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, a stanovami společnosti. Toto kritérium považuje soud za nejvýznamnější, neboť vyjadřuje faktický vliv jednotlivých společníků na chod společnosti. Prostřednictvím jejích orgánů jsou utvářena veškerá rozhodnutí společnosti, ať už institucionální či hospodářské povahy, a společník tyto orgány jmenující může tímto způsobem společnost v zákonných mezích fakticky řídit.

V rozsudku týkajícím se společnosti ČEZ (sp. zn. 2 Ans 4/2009) Nejvyšší správní soud označil jako rozhodující kritérium pro posouzení, zda určitá majetková účast státu či

územního samosprávného celku v soukromé společnosti způsobuje její podřazení pod pojem veřejné instituce, to, zda takový majetkový podíl umožňuje „přímé ovládání“ této společnosti. Obdobně právní nauka je toho názoru, že „je třeba [...] považovat za povinné subjekty (veřejné instituce) rovněž právnické osoby, ve kterých mají povinné subjekty – v materiálním smyslu – rozhodující vliv. Vztažení informační povinnosti i na tyto subjekty je legitimní především proto, že stát i územní samosprávné celky zajišťují řadu svých úkolů právě prostřednictvím právnických osob, které sice formálně spadají do oblasti práva soukromého, avšak svěřením úkolů státu či samosprávy a zvýšeným vlivem na jejich činnost ze strany státu nebo samosprávy nabývají vlastnosti vykonavatelů veřejné (nevrchnostenské – fiskální či zaopatřovací) správy a jejich činnost by proto měla být podrobena veřejné kontrole. [...] Specifickým případem jsou smíšené společnosti, tedy právnické osoby, na nichž se kromě státu či územního samosprávného celku účastní i subjekty soukromého práva (jedná se o formu tzv. *Public Private Partnership*). Tyto společnosti budou povinnými subjekty tehdy, jestliže – kromě plnění veřejného účelu – v nich bude rozhodující vliv náležet účastníkům se povinnému subjektu (zejména bude-li povinný subjekt většinovým společníkem nebo ovládající osobou ve smyslu ZOK), a je-li jich více, pak všem účastníkům se povinným subjektům v úhrnu. Veřejnými institucemi budou dále i obchodní společnosti, v nichž rozhodující vliv uplatňuje stát či územní samosprávný celek nepřímou, tedy prostřednictvím jiných ovládaných právnických osob (které budou taktéž povinnými subjekty) – v opačném případě by se právnické osoby navázané na stát či samosprávný celek vyhnuly své informační povinnosti řetězením „vlastnických“ vztahů“ (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 36-37).

Za nejspolehlivější způsob, jak pro účely InfZ zjistit, zda konkrétní akcionář má ve společnosti rozhodující vliv či ji přímo ovládá, je prozkoumání způsobu, jakým jsou orgány společnosti ustavovány, jak rozhodují a do jaké míry v nich může tento akcionář uplatňovat svůj vliv.

Akcionářská struktura žalované je v současnosti taková, že 51 % akcií vlastní hl. m. Praha, 49 % akcií vlastní společnost EnBW. Valná hromada žalované je usnášeníschopná pouze tehdy, je-li přítomno 100 % všech akcionářů společnosti, nebo jsou-li řádným způsobem zastoupeni; pro náhradní valnou hromadu již tato podmínka neplatí (čl. 13 odst. 2 stanov). Rozhodnutí o udělení souhlasu k nakládání s akciemi společnosti, rozhodnutí o rozdělení zisku nebo úhradě ztrát, schvalování smluv o převodu, pachtu nebo zastavení závodu nebo takové jeho podstatné části, rozhodnutí o nakládání s akciemi nebo s podíly společnosti v PRE nebo v jiných společnostech, či s jakoukoli jejich částí, jakož i určení auditora účetní závěrky, musejí být učiněna jednomyslně, t. j. 100 % všech hlasů; jednomyslnost vyžaduje také volba a odvolání členů představenstva a dozorčí rady (čl. 15 odst. 2 a 3). Představenstvo sestává ze čtyř členů (čl. 20 odst. 1) a usnášeníschopné je při přítomnosti alespoň tří z nich (čl. 23 odst. 2). Představenstvo rozhoduje na základě souhlasu většiny všech svých členů, rozhodnutí je proto přijato, jestliže pro něj hlasují alespoň tři jeho členové bez ohledu na počet přítomných; při rovnosti hlasů nemá předseda představenstva rozhodující hlas a rozhodnutí se považuje za nepřijaté (čl. 23 odst. 3). Kontrolním orgánem společnosti je dozorčí rada sestávající z šesti členů (čl. 25 odst. 1) a je usnášeníschopná při přítomnosti alespoň čtyř z nich (odst. 2). Dozorčí rada rozhoduje na základě souhlasu většiny všech svých členů, rozhodnutí je proto přijato, jestliže pro něj hlasují alespoň čtyři její členové bez ohledu na počet přítomných; při rovnosti hlasů nemá předseda dozorčí rady rozhodující hlas a usnesení se považuje za nepřijaté (odst. 3).

Z citovaných pasáží stanov je zřejmé, že k jakémukoli podstatnému rozhodnutí ohledně obsazení orgánů či nakládání s majetkovým jádrem společnosti je třeba společné vůle obou akcionářů a ani jeden z nich (ačkoli Praha je nejtěsněji možným většinovým akcionářem) nemůže v těchto otázkách prosadit svou vůli bez ohledu na druhou stranu. Postavení obou akcionářů je v tomto ohledu plně rovnocenné. Žalobce má pravdu v tom, že dle čl. 4.1 a 4.2 akcionářské smlouvy ze dne 14. 7. 2010 je polovina členů představenstva a dozorčí rady volena na návrh hl. m. Prahy a polovina na návrh druhého akcionáře, přičemž předsedou těchto orgánů se stane člen zvolený za hl. m. Prahu, tato skutečnost však hl. m. Praze nezajišťuje silnější vliv. Veškerí nominanti musejí být schváleni i druhým akcionářem, avšak ani v případě, že by akcionáři své návrhy plně respektovali, neměl by žádný z nich rozhodující vliv, neboť k usnášeníschopnosti i přijetí rozhodnutí v představenstvu i valné hromadě je třeba absolutní většiny jejich členů; soud na tomto místě připomíná, že v případě rovnosti hlasů nerozhoduje hlas předsedy orgánu a návrh se považuje za nepřijatý. Proti odporu druhého akcionáře nemůže hl. m. Praha prosadit ani změnu stanov, neboť k tomuto rozhodnutí je dle § 431 odst. 1 ZOK třeba dvoutřetinové většiny hlasů přítomných akcionářů, tzn. že jakékoli takové změně může kterýkoli z akcionářů zabránit již jen svou účastí.

V otázce vytváření jednotlivých orgánů a prostřednictvím toho vlivu na jejich činnost (potažmo činnost společnosti) je postavení obou akcionářů rovnoprávné a žádný z nich nemůže bez souhlasu toho druhého prosadit svou vůli. Nelze tedy říci, že má hl. m. Praha při utváření orgánů žalované rozhodující vliv či že ji přímo řídí.

Znakem veřejné instituce je dále existence státního dohledu nad její činností. Ten může mít podobu veřejnoprávní, což je pro tradiční veřejnou instituci typičtější, ale také soukromoprávní. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 57/2006 - 67 ze dne 29. 5. 2008 dovodil, že hodnocení existence či neexistence státního dohledu nad veřejnou institucí nelze vykládat jako „*nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. První žalovaný pak jako jediný akcionář druhého žalovaného může vykonávat dohled nad jeho činností prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou volených orgánů společnosti [srov. zejm. § 197 odst. 2 obchodního zákoníku, § 198 obchodního zákoníku, § 199 odst. 1 obchodního zákoníku, § 201 odst. 1 obchodního zákoníku] i bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv [srov. zejm. § 187 odst. 1 písm. f) obchodního zákoníku].*“

V případě žalované má hl. m. Praha výlučně soukromoprávní prostředky kontroly, a to zejména prostřednictvím jím navržených členů dozorčí rady (§ 446 a násl. ZOK) a účasti na valné hromadě (§ 421 ZOK). Tento dohled je však silně omezený v důsledku shora popsaného postavení obou akcionářů, neboť oprávnění nahlížet do všech dokladů a záznamů týkajících se činnosti společnosti a kontrolovat, zda jsou účetní zápisy vedeny řádně a v souladu se skutečností a zda se podnikatelská či jiná činnost společnosti děje v souladu s jinými právními předpisy a stanovami, má dozorčí rada jako celek, její členové mohou toto oprávnění využívat jen na základě rozhodnutí dozorčí rady, ledaže dozorčí rada není schopna plnit své funkce (§ 447 odst. 2 ZOK). K přijetí rozhodnutí dozorčí rady je však třeba hlasů čtyř ze šesti jejích členů, takže nejsilnějšího z kontrolních prostředků

nemůže hl. m. Praha bez součinnosti druhého akcionáře využívat. Soud proto uzavírá, že státní dohled územního samosprávného celku je v případě žalované jen značně omezený.

Pokud jde o účel existence a fungování žalované, soud nesouhlasí s žalobcovým argumentem, že u společností založených i jen částečně územním samosprávným celkem je toto kritérium vždy splněno, neboť u nich nepřipadá v úvahu jiný než veřejný účel založení. Ačkoli veškerá činnost územního samosprávného celku musí v konečném důsledku sloužit zájmům členů tohoto celku, při posuzování znaků veřejné instituce je třeba rozlišovat účely jako výroba a prodej elektřiny či zajišťování městské hromadné dopravy, jež bezprostředně slouží uspokojování veřejného zájmu, na jedné straně a účely jako dosahování zisku či běžné podnikatelské činnosti (prodej zboží atp.) na straně druhé, jak to učinil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku sp. zn. 2 Ans 4/2009. Pokud by soud přistoupil na žalobcovu argumentaci, toto kritérium by u subjektů zřízených nebo založených státem či územním samosprávným celkem pozbylo smyslu, což jistě nebylo záměrem shora citované judikatury.

Účelem existence žalované jakožto obchodní korporace je dosahování zisku (tvořeného především dividendami), s čímž koresponduje i ta skutečnost, že akcionářem disponujícím 49% podílem je jiná soukromá společnost, fakticky pak – a v tom se účastníci řízení shodují – sdružení dvou akciových podílů ve společnosti Pražská energetika, a.s., za účelem větší koncentrace hlasů na její valné hromadě a získání větší kontrolní síly, neboť akcionářem cílové společnosti Pražská energetika, a.s. je rovněž řada dalších akcionářů. Potud by bylo možné považovat účel žalované za soukromoprávní, avšak nelze přehlédnout, že se toto získání větší kontrolní síly vztahuje ke společnosti, jejíž hlavní předmět podnikání je obchod s elektřinou a plynem. V tomto ohledu lze spatřovat jistou podobnost se společností ČEZ, jejíž účel byl shledán veřejným právem s ohledem na hlavní předmět podnikání: výrobu a prodej elektřiny, s tím související podporu elektrizační soustavy a dále výrobu, rozvod a prodej tepla. Také u společnosti Pražská energetika soud shledává zčásti veřejný účel, neboť v rámci své obchodní činnosti zásobuje plynem a elektřinou nemalou část obyvatel Prahy, na čemž nepochybně panuje veřejný zájem, intenzita tohoto veřejného účelu je však v porovnání se společností ČEZ slabší kvůli podstatně slabšímu strategickému významu a užšímu předmětu podnikání společnosti, jenž nezahrnuje výrobu elektřiny či výrobu a rozvod tepla.

Na zajištění zásobování obyvatel Prahy elektřinou a plynem shledává soud veřejný zájem; jak konstatoval Nejvyšší správní soud, právě oblast energií představuje jeden ze strategických, bezpečnostních a koneckonců i existenčních zájmů České republiky (rozsudek sp. zn. 2 Ans 4/2009). Vzhledem k naprosté vázanosti účelu žalované na společnost Pražská energetika je třeba tento účel z větší části vztáhnout i na žalovanou. Ostatně i ona sama v konsolidované uzávěrce za rok 2014 v části (1) *Obecné údaje* uvedla, že „[h]lavním předmětem činnosti společnosti Pražská energetika, a. s. a jejích dceřiných společností je obchod s elektřinou v České republice a distribuce elektřiny v regionu hlavního města Prahy a města Roztoky u Prahy o rozloze přibližně 505 čtverečních kilometrů. [...] Distribuce elektřiny se uskutečňuje ve veřejném zájmu.“ Vzhledem ke shora popsaným odlišnostem oproti společnosti ČEZ je však tento aspekt veřejné instituce znatelně slabší. Při hodnocení jeho významu pro posouzení, zda žalovaná je veřejnou institucí, je nadto třeba mít na paměti, že podíl žalované v Pražské energetice, a. s. – tedy v subjektu, který s plynem a elektřinou na

rozdíl od žalované skutečně obchoduje – činí toliko 58,05 %, tudíž vztah hl. m. Prahy k naposled jmenované společnosti není tak úzký jako k žalované (při jednoduchém přepočtu podílů by bylo možno uvést, že podíl hl. m. Prahy v Pražské energetice, a. s. činí pouhých 29,61 %).

Na podkladě uvedeného soud shrnuje, že určitý znak veřejnosti se vyskytuje v každém z pěti (fakticky čtyř) analyzovaných hledisek. Pouze v prvním z nich však mírně převažuje, u hlediska účelu žalované jsou přibližně v rovnováze, u ostatních hledisek převažuje aspekt soukromý: (a+b) žalovaná byla založena dle soukromoprávních předpisů třemi subjekty, avšak nejtěsnější možnou většinu kapitálu upsal územní samosprávný celek, (c) hl. m. Praha nemá rozhodující vliv při utváření orgánů společnosti, (d) hl. m. Praha má jen velmi omezené prostředky soukromoprávní kontroly společnosti, (e) žalovaná je sice akciovou společností s ryze soukromým předmětem podnikání, avšak vlastní podstatný podíl ve společnosti obchodující s elektřinou a plynem. Za významnější než početní převahu hledisek s převažujícím soukromým aspektem soud považoval to, že veřejný aspekt nepřevažuje ani v jednom ze dvou klíčových hledisek: účelu žalované společnosti a utváření jejích orgánů. Nejdůležitější je v tomto ohledu skutečnost, že hl. m. Praha nemá ve struktuře společnosti takové postavení, aby ji mohla přímo řídit či uplatňovat rozhodující vliv.

Žalobce se na podporu svého stanoviska dovolává mimo jiné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Ans 4/2009, v němž byla za veřejnou instituci označena společnost ČEZ. Vzhledem k určité podobnosti těchto společností má soud za vhodné zvlášť zdůraznit rozdíly v posouzení těchto případů z popsáných hledisek. V případě společnosti ČEZ byl veřejný aspekt významnější u všech posuzovaných hledisek: (a+b) tato společnost vznikla v rámci tzv. velké privatizace faktickým odstěpením od státního podniku a v první fázi bylo její jmění tvořeno ze 100 % bývalým státním majetkem, (c) podíl státu ve společnosti byl více než dvoutřetinový, a umožňoval tak její přímé ovládání, (d) tato výrazná majetková účast státu umožňovala rovněž účinný, byť soukromoprávní dozor; (e) účel existence společnosti ČEZ byl shledán veřejným kvůli strategickému významu pro odvětví energetiky a předmětu podnikání, sloužícímu k uspokojování veřejného zájmu, přičemž v obou těchto ohledech byl veřejný aspekt u společnosti ČEZ výraznější, nehledě na to, že uvedené činnosti vykonávala přímo tato společnost.

Hl. m. Praha, jež samo nepochybně je povinným subjektem, se tak v žalované společnosti účastní, avšak nikoli způsobem, který by z žalované učinil veřejnou instituci ve smyslu ustanovení InfZ. K tomu lze podotknout, že ve vztahu k takové právnické osobě se lze domáhat poskytnutí informací přímo od účastenského povinného subjektu, pokud takovými informacemi disponuje (srov. shora citovaný komentář k InfZ, str. 38). Jelikož žalovaná není subjektem povinným k poskytnutí informací ve smyslu § 2 InfZ, soudy nezbylo než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, a jelikož není správním orgánem ani povinným subjektem ve shora popsáném smyslu, je třeba považovat její výdaje na zastoupení advokátem za účelné, proto má proti žalobci právo na náhradu těchto nákladů řízení. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za tři úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d), g) [převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě, účast na jednání soudu dne 9. 6. 2016] ve výši 3.100 Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Zástupce žalované je plátcem DPH, a proto je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za DPH ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 10.20 Kč je žalobce povinen zaplatit žalované do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

